

Γράφει ο **Ηλίας Σμήλιος**

Σήμερα (24-2) η αποστολή αλληλεγγύης των εκπαιδευτικών σωματείων από την Ελλάδα στους προσφυγικούς καταυλισμούς της νότιας Τουρκίας-Κουρδιστάν είχε το πιο δύσκολο πρόγραμμα μα συνάμα και τον πιο όμορφο στόχο: ΝΑ ΜΠΟΥΜΕ ΣΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΜΠΑΝΙ, να συναντηθούμε με τις γυναίκες και τους άντρες υπερασπιστές του, να μιλήσουμε μαζί τους για την κατάσταση που επικρατεί σήμερα στη Ροζάβα και τις ανάγκες, για το εκπαιδευτικό, κοινωνικό και οικονομικό σύστημα που οικοδομούν, για την κοινωνία ισότητας και ελευθερίας, την κοινωνία χωρίς διακρίσεις και εκμετάλευση ανθρώπου από άνθρωπο, που κάθε μέρα χτίζεται στον τόπο τους.

Αυτό ακριβώς φοβούμενο το τούρκικο καθεστώς, προσπαθεί με κάθε τρόπο να τυλίξει σε ένα πέπλο σιωπής τον ηρωικό αγώνα στο Κομπάνι και δεν επιτρέπει την είσοδο διεθνών αποστολών. Έτσι δεν επέτρεψαν και τη δική μας είσοδο στο Κομπάνι και μετά από 8 ώρες ταλαιπωρίας και περιπλάνησης από γραφείο σε γραφείο, το μόνο που μας επέτρεψαν ήταν να πάμε (με τη συνοδεία στρατού κι αστυνομίας μέχρι το κοντινότερο στο Κομπάνι σημείο των συνόρων για να το δούμε από μια απόσταση μερικών εκατοντάδων μέτρων.

Και είδαμε το Κομπάνι! Κατεστραμμένο μεν από τους ισλαμοφασίστες ISIS, αλλά ελεύθερο και ζωντανό, με τις σημαίες του να κυματίζουν!

Και τη στεναχώρια που δεν μπήκαμε μέσα έρχεται να καλύψει η υπόσχεση: ΘΑ ΞΑΝΑΡΘΟΥΜΕ ΣΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΜΠΑΝΙ, για να βοηθήσουμε στην ανοικοδόμησή του!

Αύριο Τετάρτη επιστρέφουμε στην Ελλάδα. Κι έχουμε να πούμε και κυρίως να κάνουμε πολλά γι αυτά που είδαμε, γι' αυτό το λαό που δεκαετίες τώρα παλεύει για να σπάσει το κοινωνικοπολιτικά και εθνικά δεσμά του, για τη λευτεριά του, για την ελευθερία όλων των λαών!

Bi ji Berxwadana Kobane!

Venceremos!